

РЕШЕНИЕ

№ 165

гр. Свиленград, 29.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ВТОРИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на шестнадесети декември през две хиляди
двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Добринка Д. Кирева

при участието на секретаря Жаклин М. Арнаудова
като разгледа докладваното от Добринка Д. Кирева Административно
наказателно дело № 20215620200922 по описа за 2021 година

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е **Наказателно постановление /НП/ №355 от 16.09.2020 година**
на Началника на РУ Свиленград, с което на **В. М. Г.** с ЕГН *****
***** , ул.”***** *****” № ** , област Хасково, за нарушение на
чл.64, ал.1 от ЗМВР на основание чл.257, ал.1 от ЗМВР е наложено
административно наказание “**ГЛОБА**” в размер на **100 лева**.

Жалбоподателят **В. М. Г.** моли за пълна отмяна на обжалвания акт. В
жалбата се оспорва извършеното адм.нарушение от страна на
жалбоподателя.Твърди се още,че в адм.производство били допуснати
множество процесуални нарушения,като се излагат съображения в тази
насока.

В съдебно заседание **В. М. Г.** не се явява ,за нея се явява **адв. К.**, която
поддържа жалбата по изложените в нея доводи. Излага допълнителни
съображения в писмен вид.

Претендира присъждане на направените по делото разноси, за което
представя списък на същите.

Административнонаказващият орган /АНО/ - **РУ Свиленград**, не изпраща
представител и не взема становище.

Страна **Районна прокуратура – Хасково, ТО Свиленград**, не изпраща представител и не взема становище.

*Съдът, след като прецени по отделно и в тяхната съвкупност събраните по делото доказателства, установи следното **от фактическа страна**:*

От приетите писмени доказателства по делото, както и от свидетелските показания на Г. Д. Г. и Б. В. Хр. се установява, че на 09.05.2020 година мл.полицейски инспектор Г. Д. Г., съвместно с колегата му св. Б. В. Хр. и колегата им Хр. Ж. Хр. ,получили сигнал за откраднат пчелен мед и посетили около 10,30 часа адрес в гр.Свиленград,ул.Стефан Караджа,дом № **. На двора на посочения адрес,разговаряли с лицето,което подало сигнала,което споделило своите подозрения,че меда най вероятно бил взет от съпругата на брат му ,която живеела в същата къща ,но на втория етаж. Свидетелите позвънили на звънеца на жилището в което живеела жалбоподателката,като искали да установят нейната съпричастност с така подадения сигнал,но първоначално лицето не отговорило на позвъняванията. В последствие въззивницата излезнала на терасата и спрямо присъстващите трима полицейски служители започнала да викала и използвала нецензурни думи,но не слезнала при тях,въпреки че я поканили да слезне и да даде устни обяснения по случая.

След известно време,тъй като същата не изпълнила разпореждането им да слезне при тях ,полицейските служители спрели полицейският автомобил на място от където не можело да се види от жалбоподателката и спрели токът на вторият етаж, което принудило същата да излезне отвън и да установи проблема.

След като слезнала на двора и видяло,че полицаите са още там,същата продължила да вика по тях и да използва нецензурни думи,като отказвала да им съдейства, поради което св. Г. Д. Г. във връзка с възложените му функции по охрана на обществения ред,разпоредил на въззивницата да му представи личната си карта и да спре да вика и да говори нецензурни думи,но въпреки издаденото устно полицейско разпореждане,лицето не изпълнило същото,като с тези и действия,свидетелите приели,че същата противозаконно пречи на орган на МВР да изпълнява функциите си по служба.

На същата дата и предвид констатираното нарушение и в кръга на службата си, свидетелят Г. Д. Г. –(държавен служител в МВР), във връзка с

възложените му функции по охрана на обществения ред и ЗМВР в присъствието на св. Б. В. Хр. , съставил против жалбоподателя/след като в дежурната на РУ Свиленград взел нейните данни-трите имена,адрес и ЕГН 5305031719/, в негово присъствие Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия АА с бланков № 180198 и с входящ № 355, входиран на 16.09.2020 година,който АУАН бил прочетен,но жалбоподателя отказал да подпише същият ,за което обстоятелство колегата им Хр. Ж. Хр., удостоверил чрез подписа си.

В изготвения АУАН актосъставителят е изложил описание на извършеното. А досежно квалификацията, нарушението правно квалифицира с разпоредбата на чл. 64, ал. 4 вр. с ал.1 и ал.2 от ЗМВР, която вписва за нарушена.

Срещу Акта в законоустановения 3-дневен срок не е постъпило писмено Възражение.

След получаване на образуваната преписка, Началникът на РУ - Свиленград издал процесното НП № 355 на 16.09.2020 година.

В издадения санкционен акт, АНО е възприел фактическите констатации, изложени в АУАН, , като правно квалифицира нарушението по следния начин – чл. 64, ал. 1, от ЗМВР и налага на жалбоподателя с ЕГН 5505031719 , административно наказание „Глоба” в размер на 100 лв.

НП е редовно връчено на жалбоподателя, на **17.11.2021 година**, видно от Разписката, инкорпорирана в самия документ и надлежно оформена – датирана и подписана.

Възражения относно начина и формата на връчване на НП не се противопоставят в настоящото съдебно производство.

Материалната компетентност на актосъставителя и на Началника на РУ – Свиленград издават съответно АУАН и НП за нарушения по ЗМВР, се доказва от приетите по делото Заповед № 8121з-1371 от 11.11.2015 година и Заповед №8121з-250/05.03.2021г. и двете на Министъра на МВР, вземайки предвид факта, че Г. Д. Г. е държавен служител в МВР и че Димитър Янакиев се явява носител на санкционна власт, делегирана му в длъжностно качество (заемана длъжност) от наказващия орган по закон съгласно чл. 267, ал. 2 от ЗМВР – Министъра на МВР по надлежния ред с административен акт - Заповед.

Изложената фактическа обстановка, съответстваща изцяло и на констатациите, обективирани в АУАН, се установява по категоричен начин от писмените доказателства и от показанията на разпитаните в съдебно заседание свидетели – Г. Д. Г. и Б. В. Хр. . Писмените доказателствени източници, по тяхното съдържание не се оспориха от страните и Съдът ги кредитира за достоверни, като цени същите при формиране на фактическите и правните си изводи. С тази правна преценка, за обективно верни се възприеха и свидетелските показания, които са безпротиворечиви, логични и взаимнодопълващи се, правдиво звучащи и при липса на индиции за предубеденост на свидетелите. Не се установява свидетелите Г. Д. Г. и Б. В. Хр. да имат личностно отношение към жалбоподателя, което да го провокира да съставя АУАН. Основания за критика по отношение на свидетелските показания не се намериха, а единствено поради служебното им качество – служители на ОДМВР - Хасково, в този смисъл служебната зависимост и отношения на пряка подчиненост спрямо АНО, не е достатъчно за да обоснове заинтересованост от тяхна страна, от тук и превратно или недостоверно пресъздаване на обстоятелствата от конкретната проверка и случилите се събития, които възпроизвеждат в показанията си. И това е така предвид липсата на противоречия – вътрешни и помежду им (както вече бе посочено), от друга страна те не се компрометират и при съотнасяне и с останалите доказателствени източници – писмените такива, нито пък се опровергават с насрещни доказателства, ангажирани от страна на жалбоподателя. Точно обратното, свидетелските показания са в цялостна корелация и напълно убедително се подкрепят от фактическите обстоятелства, съдържими се в писмените доказателства от Административнонаказателната преписка (АНП). Ето защо, според Съда показанията и на свидетелите не са и не се считат за насочени към прикриване на обективната истина по делото.

Идентична правна оценка се налага и относно писмените доказателства, приложени в преписката и приетите допълнително в о.с.з., приобщени по реда на чл.283 НПК, вр.чл.84 ЗАНН,които не се оспориха от която и да е от страните/извън горепосоченото полицейско разпореждане,по изложените по горе доводи/, като съдът също ги кредитира за достоверни по съдържанието им спрямо възпроизведените в тях факти, респ. автентични по признак – авторство.

*При така установената фактическа обстановка и при условията на чл.84 от ЗАНН, вр.чл.14 от НПК, Съдът в настоящия си състав достига до следните **правни изводи**:*

Жалбата е **допустима**, тъй като е подадена от надлежно лице, подадена е в предвидения 7 – дневен срок.

Преценена по същество, жалбата се явява **основателна**.

Настоящият съдебен състав ,приема ,че в хода на проведеното административно наказателно производство са допуснати нарушения на процесуалните правила, които са достатъчно основание за отмяна на обжалваното НП и прави безпредметно разглеждането на въпросите по съществуващото на делото .

Съдът споделя наведеното от процесуалния представител на жалбоподателя в писмената му Молба-становище възражение, касаещи неиндивидуализация на нарушителя и липса на доказателства относно самоличността му във връзка с ЕГН. В АУАН жалбоподателят е вписан с ЕГН 5 305031719. В издаденото въз основа на така съставения АУАН НП обаче се сочи, че административното наказание „Глоба” се налага на жалбоподателя, който се индивидуализира със ЕГН - 5505031719. Видно от служебно извършената Справка в НБД „Население” и от посоченото в АУАН, на посоченото в НП ЕГН не съответства на ЕГН на жалбоподателя. Разминаването и по-точно липсата на пълен идентитет между цифровото изписване на ЕГН на жалбоподателя в АУАН и в НП съставлява съществено процесуално нарушение. Безспорно се установява, че записаният в НП срещу името В. М. Г. ЕГН 5505031719, е различен от истинския ЕГН на нарушителя, както и не отговаря цифрово на този, който се сочи в АУАН. Т.е. безспорно е, че единият от задължителните идентификационни данни и реквизити на всяко НП, не отговаря на действителните данни за самоличността на нарушителя.

Сред задължителните реквизити на НП са индивидуализиращите данни на нарушителя. Съгласно чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗАНН, спрямо физическите лица, които са български граждани, това следва да са: собственото, бащиното и фамилното име, точен адрес и ЕГН.

Съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 1, т. 5 от Закона за гражданската регистрация (ЗГР) ЕГН е само един от бележите, индивидуализиращи физическите лица, поради което посочването на сгрешено ЕГН означава

несъмнено, че лицето, което е индивидуализирано чрез него е различно от това лице, установено от актосъставителя като извършител на нарушението. Разпоредбата на чл. 11 от ЗГР регламентира ЕГН като административен идентификатор на подлежащите на регистрация физически лица и уникален номер, чрез който физическите лица се определят еднозначно. Предвид това, физическото лице се идентифицира с уникалния си ЕГН. Дори да има съвпадение на трите имена на две физически лица, същите се различават по различните си ЕГН, а при съвпадение на дадените ЕГН уточняването и корекцията на еднаквите ЕГН се извършва по административен ред. Всеки български гражданин с раждането си получава ЕГН, който остава непроменен до смъртта му. Следователно този ЕГН е уникален и има за предназначение еднозначно да индивидуализира субекта. В настоящия случай са налице данни, че посоченият в АУАН ЕГН е на жалбоподателя, но този, посочен в НП не съответства на установения по делото нарушител. С оглед изложеното, настоящата инстанция намира, че е налице липса на идентичност между лицето, посочено като нарушител в НП и действителният субект на нарушението. Т.е. погрешното посочване на ЕГН в НП на лицето, което се сочи за нарушител, безспорно се явява пречка нарушителят да бъде установен еднозначно.

Допуснатата грешка в този реквизит на НП представлява процесуално нарушение от категорията на съществени такива, водещо като последица до отмяна на санкционния акт. Това е така, тъй като от същото следва неяснота относно субекта, който е осъществил съставът на нарушението и чиято отговорност се ангажира и отгук ограничава, както правото на защита на посоченото в диспозитива на НП лице, така и възможността за адекватен съдебен контрол на акта, а извеждането му по тълкувателен път от съдържанието на други документи по преписката не е допустимо. Предвид правораздавателния характер на НП, въпросният реквизит не може да се извлича и по пътя на формалната или правна логика.

В изложения смисъл са и Решение № 15 от 17.01.2014 година по КАНД № 572/2013 година по описа на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Кремена Костова-Грозева, Решение № 356 от 27.11.2014 година по КАНД № 324/2014 година по описа на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Василка Желева и др.

Настоящото производство е от административнонаказателен характер, при което е необходимо да се установи дали е деяние, което представлява административно нарушение по смисъла на чл. 6 от ЗАНН, същото извършено ли е от посоченото в Акта лице и извършено ли е виновно - предпоставките са абсолютни, като тежестта на доказване лежи върху АНО. Следва да се има предвид, че отразеното в АУАН не се счита за доказано, т.е. за безспорно установено. Това е така, тъй като по силата на чл. 84 от ЗАНН в административнонаказателното производство са приложими правилата на НПК, а съгласно чл. 16 от НПК обвиняемият (в административнонаказателното производство това е лицето посочено като нарушител) се счита за невинен до доказване на противното. Това означава, че е в тежест на АНО (по аргумент на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 103, ал. 1 от НПК), тъй като именно той е субектът на административнонаказателното обвинение, да докаже по безспорен начин пред Съда с всички допустими доказателства, че от обективна страна има административно нарушение и че от субективна страна е извършено виновно от лицето, посочено като нарушител. Настоящата Съдебна инстанция е такава по същество и задължението на Съда е служебно да следи за законосъобразността на обжалваното НП.

За пълнота на съдебният акт, следва да се посочи, че хипотетично, при липса на допуснати процесуални нарушения от страна на АНО, коментирани по горе в мотивите на съда, то от материално правна страна, съдът би приел, следното:

Съгласно разпоредбата на [чл. 64, ал.\(1\) от ЗМВР](#) - Полицейските органи могат да издават разпореждания до държавни органи, организации, юридически лица и граждани, когато това е необходимо за изпълнение на възложените им функции. Разпорежданията се издават писмено или устно. Съгласно ал. (4) - Разпорежданията на полицейския орган са задължителни за изпълнение, освен ако налагат извършването на очевидно за лицето престъпление или нарушение.

Според [чл. 257, ал.1 от ЗМВР](#) – Който не изпълни разпореждане на орган на МВР, направено в изпълнение на функциите му, ако извършеното не съставлява престъпление, се наказва с глоба от 100 до 500 лв. ал. (2) За маловажни нарушения органите на МВР налагат глоба 50 лв. Следователно, деянието, за което е наложено административно наказание на жалбоподателя

е обявено от закона за наказуемо с административна санкция.

Неизпълнението на разпореждане на орган на МВР, направено в изпълнение на функциите му и противозаконното пречене на орган на МВР да изпълнява функциите си са уредени в ЗМВР като изпълнителни деяния на две отделни административни нарушения – по чл.257, ал.1, на което основание е ангажирана отговорността на жалбоподателя и по чл.264, ал.1 (“Който противозаконно пречи на орган на МВР да изпълнява функциите си, се наказва с глоба от 500 до 1000 лв., ако извършеното не съставлява престъпление”).

Възможно е в действителност с едно деяние да бъдат осъществени съставите и на двете административни нарушения – например, когато с неизпълнението на отправеното му полицейско разпореждане нарушителят пречи на полицейския орган да изпълнява функциите си.

Именно такъв е и разглежданият случай според фактическото описание на нарушението в НП.

В този случай обаче нарушителят следва да носи отговорност за по-тежко наказуемото нарушение – чл.264, ал.1 от ЗМВР, тъй като именно неговият състав сублимира, както изпълнителното деяние на по-леко наказуемото нарушение – чл.257, ал.1 от ЗМВР), така квалифициращия признак, обуславящ хипотезата на чл.264, ал.1 от НПК – противозаконното пречене на орган на МВР да изпълнява функциите си.

При тези данни съдът намира, че е налице несъответствие между фактическото и юридическото формулиране на административнонаказателното обвинение, поради което обжалваното НП се явява незаконосъобразно и следва да бъде отменено, тъй като изменението му предполага приложението на по-тежко наказуем закон, респективно – влошаване на положението на нарушителя по негова жалба, което е недопустимо.

В този смисъл е и решение № 10 от 13.02.2019 год. по КАНД № 474/2018 год. на Административен съд Стара Загора.

Относно разноските по делото

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, ДВ, брой 94 от 2019 година, в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на

разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

По делото се констатираха действително направени разноски от страна на жалбоподателя в размер на **300 лв.** за адвокатски хонорар съобразно представения Договор за правна защита.

С оглед изхода на делото искането на жалбоподателят за присъждане на разноски по делото се явява основателно и следва да бъде уважено.

Мотивиран така и на основание чл.63, ал.1 от ЗАНН, Съдът в настоящия си състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление /НП/ №355 от 16.09.2020 година на Началника на РУ Свиленград, с което на **В. М. Г. с ЕГН ******* *********, ул. "*****" № **, област Хасково, за нарушение на чл.64, ал.1 от ЗМВР на основание чл.257, ал.1 от ЗМВР е наложено административно наказание "ГЛОБА" в размер на **100 лева**.

ОСЪЖДА „ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ” на МВР –гр.Хасково със седалище и адрес на управление гр.Хасково,бул. България №85 **ДА ЗАПЛАТИ** на **В. М. Г. с ЕГН ******* *********, ул. "*****" № **, област Хасково, сумата в размер на **300,00лв.**, разноски по **АНД №922/2021г.** по описа на **РС Свиленград**, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14 - дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____